

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 401/2021
15.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ и ГГ, обоје из ..., ДД из ... и ЂЂ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милена Станаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства пољопривреде и заштите животне средине, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, на седници одржаној 15.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужилаца и тужене, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П1 757/16 од 08.05.2017. године, стварно је надлежан Апелациони суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 757/16 од 08.05.2017. године, одбио је као неосноване тужбене захтеве тужилаца, којим су тражили да се обавезе тужена да исплати тужиоцима понаособ на име накнаде штете у висини минималне зараде за период од 01. фебруара до 02. августа 2013. године, одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу један – шест изреке првостепене пресуде). Обавезао је тужиоце да солидарно накнаде туженој трошкове парничног поступка у износу од 9.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења (став други изреке).

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили тужиоци и тужена у односу на одлуку о трошковима парничног поступка (решење садржано у пресуди Првог основног суда у Београду П1 757/16 од 08.05.2017. године).

Апелациони суд у Београду, решењем Гж 3442/18 од 29.01.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалбама тужилаца и тужене, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П1 757/16 од 08.05.2017. године и списе предмета уступио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу указао, да су тужиоци били запослени у ветеринарској установи „Глутин“ Београд – Падинска Скела, а не код тужене Републике Србије - Министарства пољопривреде и заштите животне средине од које у овој парници тражио накнаду штете. Затим, да спор из радног односа је спор између запосленог и послодавца, а како тужиоци и тужена нису у односу на запосленог

послодавца, да се у конкретној ситуацији не ради о спору из радног односа. Поред тога, како су тужиоци обични супарничари, да се вредност предмета спора не може утврђивати сабирањем новчаних износа које потражује сваки супарничар, већ да је вредност предмета спора једнака висини највишег захтева и то у износу од 120.520,00 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, због чега је за одлучивање о изјављеним жалбама стварно надлежан Виши суд у Београду, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Виши суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж1 74/20 од 27.05.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору из радног односа и да означена вредност предмета спора није од утицаја за утврђивање стварне надлежности суда. Затим, како је жалба изјављена против пресуде донете у спору између тужилаца као бивших запослених и тужене као оснивача и правног следбеника привредног субјекта у стечају, ради накнаде штете у вези са радом (предмет тужбеног захтева је новчано потраживање из радног односа) да се не ради о спору мале вредности, због чега је за одлучивање о изјављеним жалбама надлежан Апелациони суд у Београду.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је Апелациони суд у Београду стварно надлежан за одлучивање у другом степену о изјављеним жалбама тужилаца и тужене.

Према образложењу првостепене пресуде, тужиоци су поднели тужбу против тужене ради наплате новчаног потраживања из радног односа у ветеринарској установи „Глутин“ из Београда, која је била у стечаја и брисана из регистра зато што је тужена била оснивач ветеринарске установе „Глутин“ те на основу тога као правни следбеник и одговара за све обавезе исте установе и из тих разлога предлажили да суд усвоји тужбени захтев опредељен 27.01.2017. године.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, је прописано, да, спорови мале вредности, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 469. ЗПП, је прописано, да, не сматрају се споровима мале вредности, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Како се у конкретној ситуацији ради о спору ради наплате новчаног потраживања из радног односа, то се исти не може сматрати спором мале вредности, због чега је за одлучивање о жалби тужилаца и тужене изјављеним против првостепене пресуде стварно надлежан Апелациони суд у Београду на основу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, а у вези одредбе члана 166. став 2.ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић